

Arrest

nr. 215 054 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ierse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 september 2011 te Gent een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU-werknemer.

1.2. Verzoeker werd op 6 november 2012 in het bezit gesteld van een E-kaart, die geldig was tot 6 oktober 2017.

1.3. Verzoeker diende op 16 oktober 2017 te Aarschot een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst.

1.4. Verzoeker werd op 6 december 2017 in het bezit gesteld van een E-kaart, die geldig was tot 6 november 2022.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 mei 2018 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: D.(…), J.(…) N.(…), Nationaliteit : Ierland, Geboortedatum : (…), Geboorteplaats: (…), Identificatienummer in het Rijksregister: (…), Verblijvende te: (…).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer. Op 07.11.2017 werd telefonisch de toestemming gegeven tot het afleveren van een E-kaart aangezien hij gemeld was in de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) voor onbepaalde duur. Betrokkene verkreeg de E-kaart uiteindelijk op 06.12.2017. Overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980) kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Bijgevolg werden op 10.04.2018 instructies gestuurd naar de gemeente om betrokkene in kennis te stellen van een uitnodigingsbrief om zo betrokkene de kans te geven informatie te geven betreffende zijn huidige situatie. Betrokkene nam op 17.04.2018 kennis van deze uitnodigingsbrief. Betrokkene liet het echter na enig bewijsstuk voor te leggen betreffende zijn huidige situatie.

Bij gebrek aan medewerking werd de databank van de RSZ geconsulteerd, d.d. 09.05.2018 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier. Hieruit is gebleken dat betrokkene sinds zijn aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer, slechts 1 dag gewerkt heeft, namelijk op 02.11.2017. Aangezien de tewerkstelling van betrokkene achterhaald is, kan hij (overeenkomstig art. 50, §2, 1° – KB 08.10.1981) onmogelijk het verblijf behouden op deze basis. Betrokkene kan evenmin aanspraak maken op de uitzonderingsgronden opgenomen in art. 42 bis, §2, 2° en 3° (wet 15.12.1980), aangezien hij geen jaar gewerkt heeft (art. 42 bis, §2, 2° - wet 15.12.1980) en reeds langer dan 6 maanden werkloos is (art. 42 bis, §2, 3° - wet 15.12.1980). Bij gebrek aan tewerkstelling, dient betrokkene als werkzoekende beschouwd te worden.

Om het verblijf als werkzoekende (art. 50, §2, 3° - KB 08.10.1981) te behouden, dient betrokkene aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of gesolliciteerd te hebben. Ten tweede dient betrokkene aan te tonen dat hij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Bij gebrek aan medewerking legt betrokkene geen bewijsstukken voor zoals omschreven in de wet. Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden. In het dossier is er namelijk geen enkele indicatie dat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB of dat hij gesolliciteerd heeft. Bijgevolg voldoet hij niet aan de eerste voorwaarde. Bovendien wijst niets erop dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Het dossier bevat geen informatie betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legde bij zijn aanvraag enkel een arbeidsovereenkomst voor bij J. P. in Bierbeek. Volgens de informatie uit de databank van de RSZ (cf. supra) is deze arbeidsovereenkomst echter nooit van start gegaan. Betrokkene heeft na die ene dag tewerkstelling (sinds zijn aanvraag) geen enkele dag meer gewerkt, zelfs niet als uitzendkracht of op proef. Dit doet niet meteen het beste vermoeden betreffende zijn reële kans op het bekomen van tewerkstelling in de nabije toekomst. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient geconcludeerd te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1980). Bijgevolg kan hij het verblijf niet behouden als werkzoekende.

Nergens in het dossier is er enige aanwijzing dat betrokkene onder een andere hoedanigheid wel zou voldoen aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1e lid – wet 15.12.1980) om zo het verblijf te kunnen behouden. Bijgevolg wordt overeenkomstig art. 42 bis (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene.

*Er werden eveneens geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3e lid (wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat de leeftijd, de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, d. i. *"het algemeen beginsel volgens welk de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 19921 hebben betrekking op de formele motiveringsverplichting (RVS 21 oktober 2003, nr 124 464) . Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan oordelen of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr 110 071, Rvs 21 juni 20à', nr 132.710)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvSt 17 december 2003, nr 126.520). Het bestuur dient zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, zich moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, teneinde met kennis van zaken te beslissen (Rvst 22 november 2012, nr 221 475)

In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door DVZ nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Overeenkomstig de 'formele zorgvuldigheid' dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een zorgvuldigheidsplicht die in casu door verwerende partij niet nagekomen werd.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren. De motivering moet pertinent zijn (de motivering moet intrinsiek met de beslissing te maken hebben) en daadkrachtig. Dit betekent dat de opgegeven redenen voldoende moeten zijn om de beslissing te dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

In casu dient verweerster ten gronde te beoordelen of de heer D. voldaan heeft aan de voorwaarden onder artikel 42 bis§1 Vw en artikel 50§2,3° (KB 8/10/80) alvorens zij het verblijfsrecht van de heer D. kan intrekken.

Verweerster ging in haar beoordeling volledig voorbij aan het feit dat de heer D. reeds eerder over een verblijfsrecht beschikte en arbeid verrichtte in België. Zij hield geen rekening met alle elementen in de zaak voorliggend.

Hierdoor wekt verweerster stellig de indruk als zou de heer D. voor het eerst een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer hebben ingediend in 2017.

Dit is onjuist.

De heer D. woont reeds in België sinds 2010 en kreeg in 2012 reeds een E kaart voor onbepaalde duur afgeleverd (stuk 4)

Hij woonde in het Gentse en was actief als werknemer in de bouw. (stuk 5)

In 2014 besliste hij naar Leuven te verhuizen.

Hij liet evenwel na (wegens een gebrek aan vertrouwdsheid met de administratieve verplichtingen op dit vlak) om zijn domicilielijking aan de gemeente Leuven door te geven

Ingevolge zijn afvoering van ambtswege in Gent en het gebrek aan een inschrijving in Leuven werd zijn eerste E kaart door verweerster gesupprimeerd, hetgeen de heer D. lange tijd niet bekend was.

Dergelijke handelwijze waarbij een zeer groot deel van de heer D. zijn dossier door verweerster niet in overweging wordt genomen, ofschoon zijn relevante voorgaanden voor onderhavige kwestie, haar ten zeerste bekend zijn, getuigt niet van de vereiste zorgvuldigheid

Opvallend is het gegeven dat verweerster amper vier maanden na de toekenning van de E kaart, overgaat tot "nader onderzoek" om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Een interval van 4 maanden is geenszins afdoende om te kunnen beoordelen dat de heer D. niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hoe kan immers in redelijkheid en ernst de kans op een tewerkstelling beoordeeld worden op een dergelijk korte periode?

Gelet op voorgaande elementen bestaat er een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om het dossier te verifiëren op zijn volledigheid en dus met inbegrip van het dossier dat betrekking heeft op de periode 2010- 2016 toen de heer D. in België verbleef, in het bezit was van een bijlage 19, vervolgens een E kaart en hij tewerkgesteld was in de bouwsector.

De handelwijze van DVZ op dit punt getuigt van een onbehoorlijk bestuur.

Op grond van voorgaande elementen is de beslissing van verweerster geenszins naar recht verantwoord;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis, §1 en §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker formuleert zijn tweede middel als volgt:

"Verweerster stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 42 bis §2, 2° en 3° Vw.

Art. 42bis.<ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. , Inwerkingtreding : 01-06-2008>

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

[1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.]

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

..

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden (eigen cursief en onderlijning).

De bestreden beslissing van verweerster verwijst nergens naar de mate waarin de heer D. bindingen heeft met België noch met de duur van zijn verblijf in België, elementen die conform artikel 42 bis VW ALTIJD door verweerster dienen in acht te worden genomen

Dit ondanks het feit dat het verweerster altijd bekend is geweest dat hij naar België kwam in 2010 en op één jaar verblijf in Ierland (2016-2017) na om de zorg voor zijn terminaal zieke moeder op te nemen, steeds in België heeft verbleven. (stuk 4)

Bijgevolg is het nader onderzoek hier geen meerwaarde, en kan het niet ontvangen van de gevraagde informatie geen motief zijn om een negatieve beslissing te gronden zonder o dit element te verwerken in de bestreden beslissing, hetgeen wel gebeurd is.

Hiermee schendt verweerster artikel 42 bis §1 VW.

Tevens bevat de bestreden beslissing ook onjuistheden.

Verweerster stelt dat de heer D.(...) sinds zijn aanvraag slechts één dag zou gewerkt hebben , nl op 2/11/2017

De heer D.(...) is formeel : dit is incorrect.

Het voorliggend arbeidscontract op grond waarvan de heer D.(...) een aanvraag gedaan heeft tot verwerving van een verblijf van meer dan drie maanden , betreft het contract dat aan verweerster bekend is, namelijk een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op deeltijdse basis afgesloten met J. P., een bouwfirma in Korbeek Lo (stuk 6)

Dit contract is ondertekend door beide partijen met ingang op 4/10/17.

De betaling gebeurde steeds op wekelijkse basis, contant.

Dit contract vormt een zeer belangrijk bewijselement van een duurzame tewerkstelling.

De informatie uit de RSZ databank die verweerster aanhaalt, is gebaseerd op informatieverstrekking door de werkgever, inzonderheid de DIMONA aangifte ,een verplichting voor de werkgever maar tezelfdertijd een eenzijdige rechtshandeling waarop de werknemer geen controlemogelijkheid heeft.

De heer D.(...), was zich hiervan geenszins bewust.

Verweerster kan zich bijgevolg onmogelijk doorslaggevend op dit onderzoeksgegeven baseren in het licht van het voorliggend ondertekend arbeidscontract om op afdoend zekere wijze te besluiten als zou hiermee niet langer voldaan zijn aan de gestelde voorwaarden in artikel 50 §2 KB 8/10/80

Een andere mogelijke hypothese waarmee verweerster rekening had moeten houden, is die van de sociale fraude door de werkgever, een helaas vaak voorkomende malversatie in de bouwsector waar werknemers van buitenlandse afkomst zoals de heer D.(...) vaak het slachtoffer van worden.

Hun onvoldoende kennis van het sociaal zekerheidssysteem maakt dergelijke profielen uiterst kwetsbaar voor uitbuiting en fraude; zoals in casu duidelijk gebeurd is.

Art. 50.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.]

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ; (eigen cursief en onderlijning)

De heer D.(...) bleef in dienst tot in februari 2018 bij deze werkgever.

Vervolgens diende hij omwille van problemen met zijn werkgever het werk stop te zetten

De heer D.(...) is dan ook ten zeerste verbaasd te lezen dat er geen aangifte voor zijn tewerkstelling zou zijn gebeurd?!

Hij was zich geenszins bewust van het feit dat zijn werkgever geen aangifte DIMONA verrichtte!

De heer D.(...) brengt een getuigenverklaring bij van zijn huisbazin, in wiens woonst hij een kamer huurt, die zijn tewerkstelling bevestigt tot februari 2018

“ Hier bij verklaar ik F.(...) D.(...).. dat de heer J. D. wonende op hetzelfde adres heeft gewerkt van oktober 2017 tot februari 2018. Hij ging dagelijks naar de werf bij firma G. te Korbeek Lo, Hij is stukadoor van beroep en heeft zijn eigen gereedschap ...” (stuk 7)

Sinds 13 februari 2018 ontvangt de heer D.(...) steun bij wijze van leefloon van het OCMW Aarschot (stuk 8)

Een overheid dient zich verder in te lichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

De zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die zij in handen heeft.

Zij is ertoe gehouden zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Vooraleer te beslissen dient een bestuur bijgevolg volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens en kan slechts beslist worden na een behoorlijk onderzoek van de zaak.

Verder is verzoeker sinds 27 april 2018 ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB . (stuk 9)

Tevens loopt hij school , bij het CVO waar hij Nederlandse les volgt (stuk 10)

De bewijsstukken zijn gedateerd op datum van 27 april 2018 en dus voorafgaand aan de beslissing van DVZ dd 9 mei 2018.

Om een aan de heer D.(...) onbekende reden mocht verweerster deze stukken niet ontvangen.

In haar arrest van 11 mei 2010 beklemtoont de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat van de gemachtigde van de Staatssecretaris die op eigen initiatief handelt , zoals in casu het geval is gebleken, mag verwacht worden “ dat hij zijn onderzoekplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerster niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42 quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen,. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen dient hij bijkomend onderzoek te verrichten”. (R.v.V. nr 43. 220 van 11 mei 2010)

Op grond van voorgaand arrest komt de volledige bewijslast bij verwerende partij te liggen.

Het recht op vrij verkeer is immers één van de grondslagen van de E.U.

Uitzonderingen op dit beginsel dienen restrictief te worden uitgelegd.

Uit voorgaande blijkt dat de handelwijze van verwerende partij een schending van artikel 40§4 van de wet van 15 december 1980 impliceert.

De beslissing van verwerende partij van 3 juli 2014, ter kennis gebracht op 14 juli 2014 dient dan ook vernietigd te worden nu zij het verblijfsrecht van verzoekster na het verstrijken van amper zes maanden niet automatisch kon beëindigen.

De middelen zoals hierboven uiteengezet zijn ernstig.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigschrift van woonst toe met historiek, een overzicht van zijn tewerkstellingen o.b.v. Dimona, een arbeidsovereenkomst voor werklieden van onbepaalde duur d.d. 4 oktober 2017, een getuigenverklaring van mevr. D. inzake verzoekers tewerkstelling, een attest van het OCMW betreffende het leefloon sedert februari 2018, een VDAB-inschrijving van 27 april 2018 en een attest van inschrijving in de Nederlandse les van 27 april 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3-10).

2.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de (materiële) motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 42bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De bestreden beslissing maakt tevens melding van het door verzoeker geschonden geachte artikel 50, §2, van het vreemdelingenbesluit, in het bijzonder van §2, 1° en 3° ervan:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

(...)

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...)"

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 oktober 2017 een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving in zijn hoedanigheid van EU-werknemer waarna hij op 6 december 2017 in het bezit werd gesteld van een E-kaart, die geldig was tot 6 november 2022. De gemachtigde van de staatssecretaris voerde op 10 april 2018 een controle uit in de databanken van de RSZ via de Dolsis-applicatie en stelde vast dat verzoeker slechts één dag had gewerkt, met name op 2 november 2017. Daarom werd aan verzoeker via de stad Aarschot een zogeheten 'opvolgingsbrief' ter kennis gebracht op 17 april 2018, waarin het volgende was opgenomen:

"(...) Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan zijn verblijf. Zou u hem zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- ofwel het bewijs dat hij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract, ofwel het bewijs dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister.*
- ofwel het bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- ofwel het bewijs dat hij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3de, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.*
- ofwel het bewijs dat hij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.*

Gelieve eveneens aan betrokkene te vragen om een recent OCMW-atteest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor hij steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen. Kunt u hem ook meedelen dat indien hij of een van zijn familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 bis, §2 of artikel 42 ter § 1, derde lid of artikel 42 quater, § 1, derde lid of artikel 42 septies, tweede lid, van de voornoemde wet. (...)"

Verzoeker heeft naar aanleiding van deze 'opvolgingsbrief' geen van de gevraagde documenten aangeleverd. De gemachtigde van de staatssecretaris nam daarom op grond van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet een beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.10. In zijn middelen beweert verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat hij reeds lang in België verblijft en hier vroeger ook al had gewerkt, maar dat hij na zijn verhuis naar Leuven van ambtswege werd afgevoerd. Volgens verzoeker bestaat er daardoor een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen voor verzoeker en het voordeel voor de overheid.

Tevens beweert verzoeker dat hij voldoet aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 42bis, §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet, waarbij hij van oordeel is dat de Dimona-aangifte geen betrouwbare basis is

en hij stelt langer te hebben gewerkt en slachtoffer was van uitbuiting en sociale fraude. Tevens houdt hij voor bij de VDAB te zijn ingeschreven en school te lopen bij het CVO waar hij Nederlandse les volgt.

2.11. De Raad merkt op dat de vaststelling dat de betrokken burger van de Unie niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden in beginsel kan volstaan om op grond van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Aangezien werd vastgesteld dat de (officiële) tewerkstelling van verzoeker, die slechts één dag besloeg, achterhaald was, kon hij niet als EU-werknemer in de zin van artikel 50, §2, 1°, van het vreemdelingenbesluit worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt daarnaast gewezen op de beschikbare gegevens waaruit bleek dat verzoeker minder dan een jaar had gewerkt en reeds meer dan zes maanden werkloos was, waardoor hij zijn hoedanigheid van EU-werknemer niet kon behouden conform artikel 42bis, §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris ging ook na of verzoeker als werkzoekende kon worden beschouwd, zoals bedoeld in artikel 50, §2, 3°, van het vreemdelingenbesluit, maar er werd geen indicatie gevonden dat verzoeker zou zijn ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd zou hebben. Uit het dossier, zo vervolgt de gemachtigde van de staatssecretaris, blijkt evenmin dat verzoeker een reële kans maakt op tewerkstelling omdat er geen informatie is over zijn diploma's, vaardigheden of concrete vooruitzichten zijn opgenomen of aangeleverd. Verzoeker kan zijn verblijf dus ook niet behouden als werkzoekende, noch onder enige andere hoedanigheid die in artikel 40, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet is opgenomen. In weerwil van verzoekers betoog in zijn middel, is de verwerende partij wel degelijk nagegaan of hij onder de uitzonderingscategorieën kan vallen alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

2.12. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zou mogen baseren op de gegevens uit de RSZ-databanken omdat deze eenzijdige informatie zouden bevatten. Er kan het bestuur geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat niet werd nagegaan of de werkgever verzoeker na 2 november 2017 verder liet werken zonder sociale bijdragen te betalen. Zwartwerk kan onmogelijk aanleiding geven tot een verblijfsrecht als EU-werknemer. Het feit dat verzoeker zelf niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat er geen aangifte werd gedaan van zijn tewerkstelling doet hieraan geen afbreuk.

2.13. Waar verzoeker oppert dat er sprake zou zijn van onbehoorlijk bestuur omdat er reeds na een periode van 4 maanden na de afgifte van de E-kaart een controle werd doorgevoerd, stipt de Raad aan dat artikel 42bis van de vreemdelingenwet geen enkele termijn bepaalt waarbinnen (nog) geen controle van de verblijfsvoorwaarden zou kunnen geschieden. De controle op 10 april 2018 kan dus geenszins als onredelijk of onevenredig worden beschouwd, te meer daar de betrokkene de mogelijkheid wordt geboden om de 'opvolgingsbrief' te beantwoorden en zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten.

De toepasselijke wetsbepaling schrijft voor dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient te worden gehouden *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”*.

2.14. Uit de hierboven weergegeven 'opvolgingsbrief' van 10 april 2018 blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om bewijzen van *“humanitaire elementen”* voor te leggen *“waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op deze uitnodiging is ingegaan.

In zijn middelen haalt verzoeker onder andere aan dat hij reeds sinds 2010 in België verblijft en gewerkt heeft tot februari 2018 waarna hij zich tot het OCMW heeft gewend. Verder wijst hij op een getuigenis van zijn huisbazin F. D., op zijn inschrijving bij de VDAB en zijn scholing bij het CVO om Nederlands te leren, waarvan hij de stavingsstukken als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-10).

De Raad stelt vast dat verzoeker deze stukken nooit aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft onderworpen. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

Aangezien verzoeker in zijn middelen niet aannemelijk maakt dat hij effectief zou zijn ingegaan op de uitnodiging om bewijselementen aan te reiken, hoewel de 'opvolgingsbrief' hem op 17 april 2018 persoonlijk ter kennis werd gebracht, kan hij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door het volgende te overwegen: *"Er werden eveneens geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3e lid (wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat de leeftijd, de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen."*

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42bis, §1 en §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet, noch van artikel 50, §2, van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de beslissing aanleiding zou geven tot rechtsonzekerheid. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het rechtszekerheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN